

[Aksel Larsen.]

Jeg mener, at den absolut ikke burde have tolereret denne invasion af amerikanske bombemaskiner i Danmark, hvor de absolut intet har at gøre, i hvert fald ikke hvad fredelige forhold angår. Når regeringen på alle økonomiske områder er parat til at bøje sig for de diktater, der kommer fra Washington og Paris, og når forsvarsministeren, såsnart der kommer et telegram, er rede til at rejse til Washington for at modtage nye ordrer med hensyn til Danmarks oprustning, så er det vel også sådan, at regeringen mangler evne og vilje til at modsætte sig det farlige spil, der spilles om Danmark, og som i øjeblikket spilles ude i Kastrup. Men jeg advarer endnu en gang mod det og siger: hvis regeringen på nogen måde kan tænkes at ville Danmarks og det danske folks vel, så forsøger den at bakke ud af hele denne udenrigspolitiske udvikling, vi er kommet ind i. Dermed tjener den ikke alene Danmarks økonomiske sag, men dermed tjener den Danmarks sag i det hele taget, og dermed tjener den fredens sag.

Viggo Starcke: Forslagene angående rigsdagsbeslutning om Ancecy-protokollen, vedrørende GATT og angående ændringen i Englandstraktaten og ændringer i toldloven af 1924 er meget store og omfattende forslag, men desto værre lidet indgribende. Selvom man altså ikke må overvurdere betydningen af disse forslag, er der alligevel grund til at fremhæve betydningen af, at dette internationale arbejde dog er begyndt. Men ser man på de relativt små resultater af de meget store anstrengelser, så understreges og fæstnes ens overbevisning om, at det er en langsom, en trælsom vej frem, som i betydning langt står tilbage for den virkning, det vil have, at et enkelt land resolut selv tager initiativet til at gennemføre en liberalisering af sin egen handel.

Det fremgår, at der under forhandlingerne er behandlet imellem 45 000 og 50 000 toldpositioner, der tilsammen kun berører ca. halvdelen af verdenshandelen, og man bøjer sig i ærbødighed for det uhyre arbejde, det har været at udarbejde alle disse lister, føre alle disse forhandlinger og udforme alle disse overenskomster. Men man må samtidig indrømme, at det er en indviklet fremgangsmåde, omstændelig, besværlig og meget bekostelig, og jeg vil gerne ved denne lejlighed tillade mig at spørge enten den højtærede udenrigsminister eller den højtærede finansminister: Hvad har egentlig dette arbejde kostet? Hvad har Danmarks deltagelse i Havana- og Ancecy-forhand-

lingerne kostet, og står disse bekostninger i forhold til den lille nedsættelse på 4,1 mill. kr., som tolden er blevet nedsat med?

Ser man forslaget til rigsdagsbeslutning igennem, slår det i hvert fald mig, at disse forhandlinger synes at være ført på en helt forkert basis, idet der hele tiden tales om toldindrømmelser, om at dette at nedsætte told er noget, vi yder, at det er ofre, vi bringer. Jeg synes, det er at stille sagen helt på hovedet. Nu er der det, at de små fremskridt, der er nået, måske har en symbolsk betydning og kan danne indledningen til videre fremskridt, og vi vil fra vor side indrømme, at lidt har også ret; men vi vil samtidig gerne understrege, at mere har endnu mere ret, og ret har mest ret.

Der er et andet princip, som har været lagt til basis for disse forhandlinger, og som i adskillige af de ærede ordføreres taler er blevet understreget. Det er princippet gensidighed, at der skal være ligevægt i todsatserne. Jeg synes, det er en underlig bagvendt betragtning, og til disse gensidige tidselgemytter vil jeg gerne sige, at de tager fejl. Told er ganske vist altid en uvenlig handling, som altid er rettet fjendtligt mod et andet land, men det er også altid en uvenlig handling, som er rettet fjendtligt mod ens eget land, i hvert fald mod ens eget lands jævne befolkning.

Den ærede ordfører for det høje regeringsparti, det ærede medlem hr. Lars P. Jensen, fremførte adskillige betragtninger i denne retning og talte om Danmarks lave todsatser og om, at disse lave todsatser gjorde, at vi var dårligt stillet under liberaliseringen og dårligt stillet under forhandlingerne. Jeg vil gerne tillade mig at rette det direkte spørgsmål til den ærede ordfører for socialdemokratiet: Anser han told for at være en fordel? For hvem anser han told for at være en fordel? Er den en fordel for arbejderne, der bruger hele deres indtægt til deres forbrug, eller er den en fordel for fabrikanter, kapitalister og aktionærer? Hvis det er sådan, at det ærede medlem og hans parti mener, at told er en fordel, er det så ikke ganske uforsvarligt ikke fra socialdemokratisk side at gå ind i en politik, som sigter på at fordoble eller femdoble eller tidobles Danmarks todsatser? Hvad er det egentlig for noget smøleri, når man ikke kommer frem med sådanne forslag? Det viser egentlig, at man fra den side mangler tro på det, man selv siger, eller i hvert fald har en dårlig samvittighed. Man skulle dog egentlig ikke på forhånd tro, når man ser det samarbejde, som lægges op nu fra både konservativ og socialdemokratisk side